

บทที่ 8

สาเหตุทางเศรษฐกิจที่นำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพ

เค้าโครงเรื่อง

1. นโยบายและกฎหมายสำคัญของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคม
 - 1.1 กฎหมายคำประกาศ ค.ศ. 1763 (The Proclamation Act of 1763)
 - 1.2 กฎหมายน้ำตาล (The Sugar Act of 1764)
 - 1.3 กฎหมายแสตมป์ (The Stamp Act of 1765)
 - 1.4 กฎหมายทหาร (The Quartering Act of 1765)
 - 1.5 กฎหมายทาวนส์เซนต์ (The Townshend Act of 1767)
2. เหตุการณ์ตึงเครียดอันนำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพ
 - 2.1 การสังหารหมู่ที่เมืองบอสตัน (The Boston Massacre of 1770)
 - 2.2 เหตุการณ์เรือแกสเป (The Gaspee Affair of 1772)
 - 2.3 เหตุการณ์ที่เรียกว่า “การเลี้ยงน้ำชาที่เมืองบอสตัน” (The Boston Tea Party of 1773)
 - 2.4 การประชุมสภาแห่งทวีป (The Continental Congress)
 - 2.5 พื้นฐานของการปฏิวัติเพื่อเอกราช

สาระสำคัญ

1. นโยบายและกฎหมายสำคัญของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคมก่อนเกิดสงครามประกาศอิสรภาพ ได้แก่ กฎหมายคำประกาศ ค.ศ. 1763 กฎหมายน้ำตาล กฎหมายเงิน กระดาศ กฎหมายแสตมป์ กฎหมายทหารและกฎหมายทาวนส์เซนต์ เป็นต้น กฎหมายเหล่านี้เพื่อผลประโยชน์ของอังกฤษมากกว่าอาณานิคม อันสร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอาณานิคมอย่างมาก
2. เหตุการณ์ความตึงเครียดอันนำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพ ได้แก่ การสังหารหมู่ที่เมืองบอสตัน เหตุการณ์เรือแกสเป และเหตุการณ์ที่เรียกว่า “การเลี้ยงน้ำชาที่เมืองบอสตัน” การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 การทำสงครามประกาศอิสรภาพและผลของสงครามครั้งนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาจบบทนี้แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเข้าใจกฎหมายสำคัญของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคมได้
2. วิเคราะห์และเข้าใจความหมายสำคัญทางเศรษฐกิจของอาณานิคมที่มีต่อประเทศแม่อังกฤษได้
3. อธิบายและเข้าใจเหตุการณ์ตึงเครียดต่าง ๆ อันนำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพได้ เช่น การสังหารหมู่ที่เมืองบอสตัน เหตุการณ์เรือแกสเป และเหตุการณ์ที่เรียกว่า “การเลี้ยงน้ำชาที่เมืองบอสตัน”
4. อธิบายและเข้าใจความสำคัญของการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 และสงครามประกาศอิสรภาพได้
5. อธิบายและเข้าใจผลของสงครามประกาศอิสรภาพได้

ความหน้า

สงครามประกาศอิสรภาพระหว่างอาณานิคมกับประเทศแม่อังกฤษ มีสาเหตุหลายประการทั้งทางด้านการเมือง สังคม และแนวความคิด แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุด คือ ความขัดแย้งทางเศรษฐกิจอันมีมูลเหตุมาจากลัทธิเศรษฐกิจจักรวรรดินิยม (Economic Imperialism) หรือที่รู้จักกันว่า ลัทธิพาณิชย์นิยม (Mercantilism) ซึ่งเป็นนโยบายเศรษฐกิจประจำของประเทศต่าง ๆ ในยุโรประหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 16, 17 และ 18 เพื่อสร้างความมั่งคั่งทางการค้า และความมั่นคงของประเทศในยุโรป ด้วยการสร้างแสนยานุภาพทางเรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอาณานิคมและการรักษาอาณานิคมไว้เพื่อเป็นแหล่งวัตถุดิบและตลาดระบบสินค้า โดยกำหนดให้มีสินค้า-ขาออกมากกว่าสินค้าขาเข้า เพื่อเพิ่มเงินตราต่างประเทศที่เป็นแหล่งแร่เงินและทองคำ ซึ่งเป็นการสร้างผลประโยชน์ให้แก่ประเทศแม่มากกว่า อาณานิคมและพระราชบัญญัติการเดินเรือ (Navigator Act) ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ที่อังกฤษกำหนดการจัดระเบียบการเดินเรือในมหาสมุทร ความปลอดภัยของเรือเดินทะเลและควบคุมการลักลอบทำการค้าผิดกฎหมาย ตลอดจนการตรวจสินค้าในเรือเดินทะเลเพื่อรักษาผลประโยชน์ของอังกฤษให้ดีที่สุด

1. นโยบายเศรษฐกิจและกฎหมายสำคัญของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคม

นโยบายเศรษฐกิจและกฎหมายสำคัญของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคมก่อน ค.ศ. 1763 เป็นไปอย่างหลวม ๆ เพราะมีการหลีกเลี่ยงกฎหมายและมีการลักลอบทำการค้ากันอย่างมาก แต่หลังจากสงครามฝรั่งเศสและอินเดียแดงระหว่าง ค.ศ. 1756-1763 อังกฤษเริ่มเข้มงวดกับอาณานิคมมากขึ้น เพราะอังกฤษต้องการเงินจำนวนมากเพื่อชดเชยกับค่าใช้จ่ายจำนวนมากที่อังกฤษเสียไปในสงครามครั้งนี้ อังกฤษจึงออกกฎหมายระเบียบข้อบังคับและเก็บภาษีต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นในอาณานิคม ซึ่งต่อมาเรื่องเหล่านี้ได้กลายเป็นชนวนนำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพในที่สุด กฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่

1.1 กฎหมายค่าประกาศ ค.ศ. 1763

อังกฤษประกาศห้ามชาวอาณานิคมอพยพไปสู่ภาคตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน เพราะต้องการสงวนดินแดนแห่งนี้ไว้เป็นสมบัติของกษัตริย์ และไม่ต้องการมีปัญหากับพวกอินเดียนแดงซึ่งอาศัยอยู่ตอนในของทวีป ปัญหาการขยายดินแดนไปสู่ภาคตะวันตก เกิดขึ้นเนื่องจากประชากรของอาณานิคมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และชาว

อาณานิคมรู้สึกปลอดภัยจากพวกฝรั่งเศสและอินเดียแดงที่พ่ายแพ้แก่อังกฤษใน ค.ศ. 1763 ประกอบกับความต้องการดินแดนท่ามาหากินเพิ่มขึ้น ทำให้ชาวอาณานิคมจำเป็นต้องอพยพข้ามเทือกเขาอัปปาเลเชียนไปยังลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่เคยเป็นของฝรั่งเศส

1.2 กฎหมายน้ำตาล ค.ศ. 1764

ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 อาณานิคมค้าขายน้ำตาลเป็นสินค้าออกที่สำคัญที่สุดใน ค.ศ. 1760 ชาวอังกฤษได้ลงทุนบริเวณหมู่เกาะจาไมก้า เกาะบาร์บาโดส และเกาะน้ำตาลอื่น ๆ มูลค่าการลงทุนในกิจการน้ำตาลตามบริเวณหมู่เกาะเหล่านี้มีประมาณ 60 ล้านปอนด์ ซึ่งเป็น 6 เท่าของการลงทุน อังกฤษในอาณานิคมภาคพื้นทวีป เจ้าของทุนกิจการน้ำตาลของอังกฤษส่วนใหญ่เป็นขุนนางชนชั้นสูง ดังนั้นรัฐสภาอังกฤษจึงต้องป้องกันผลประโยชน์การค้าน้ำตาลอย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากขุนนางอังกฤษเจ้าของกิจการน้ำตาลไม่ได้ควบคุมดูแลกิจการเอง คุณภาพดินปลูกอ้อยลดต่ำลง การจัดการที่ไม่มีประสิทธิภาพ และมีการเก็บภาษีขาออกสูงตามบริเวณเมืองท่าในหมู่เกาะต่าง ๆ ทำให้ผู้ปลูกอ้อยชาวอังกฤษเสียผลประโยชน์เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ปลูกอ้อยของฝรั่งเศสในหมู่เกาะกัวเดลูเป เกาะมาตินิค และเกาะเซนต์ลูเชีย ชาวอาณานิคมมักจะลักลอบขนน้ำตาลและอ้อยจากฝรั่งเศสมากกว่าหมู่เกาะต่าง ๆ ของอังกฤษซึ่งมีอ้อยจำหน่ายเพียง 1 ใน 8 ของความต้องการของอาณานิคมภาคพื้นทวีป หลังจาก ค.ศ. 1763 อังกฤษได้กวดขันการลักลอบทำการค้าน้ำตาลของชาวอาณานิคม ขณะเดียวกับศาลอาณานิคมได้ออกหนังสือขอความช่วยเหลือ (write of assistance) ในการจับกุมผู้ลักลอบค้าน้ำตาล ชาวอาณานิคมไม่พอใจและตระหนักถึงความเข้มงวดของนโยบายอังกฤษ เจมส์ โอทิส (James Otis) ประกาศคัดค้านคำสั่งของศาล ซึ่งต่อมา จอห์น อัดัมส์ (John Adams) เรียกคำพูดของโอทิสว่าเป็น “การเริ่มต้นการต่อสู้เพื่อปฏิวัติ” (opening gun of the revolution) เมื่อสงครามร้อยปี (The Hundred Years War) สิ้นสุดลง นายกรัฐมนตรีคนใหม่ของอังกฤษ ยอร์ช กรีนวิลล์ (George Grenville) และประธานคณะกรรมการการค้าอังกฤษ ชาร์ลส์ ทาวน์สเอนด์ (Charles Townshend) ได้ออกนโยบายสำคัญ 2 ประการต่ออาณานิคม คือ ควบคุมกฎหมายการค้าของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคมให้เป็นผลในทางปฏิบัติเข้มงวดมากขึ้น และส่งเสริมรายได้ของประเทศแม่ด้วยการออกกฎหมายน้ำตาล ค.ศ. 1764 (The Sugar Act) โดยลดภาษีกากน้ำตาลที่นำเข้าอาณานิคมเพื่อให้พ่อค้าอเมริกันมีความสุจริตใจมากขึ้น แต่ได้เพิ่มภาษีน้ำตาลเป็นการชดเชย หากมี

การลักลอบค่าน้ำตาลก็จะถูกตัดสินด้วยศาลกองทัพเรืออังกฤษ สินค้าที่ต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้น ได้แก่ น้ำตาล คราม กาแฟ เหล้าไวน์ ไหม และผ้าฝ้าย การขึ้นภาษีสินค้า เหล่านี้ทำ ความเดือดร้อนและกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจนิวอิงแลนด์และอาณานิคมภาคกลาง อย่างมาก แต่ไม่ได้เกิดผลอย่างใดต่ออาณานิคมภาคใต้

1.3 กฎหมายแสตมป์ ค.ศ. 1765

ใน ค.ศ. 1765 รัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายแสตมป์ ค.ศ. 1765 กำหนดให้มีการติดแสตมป์สำหรับเอกสารและธุรกิจที่ต้องใช้กระดาษทั้งหลาย ได้แก่ ใบอนุญาต ใบสัญญา พิณยกรรม หนังสือพิมพ์ จุลสาร หนังสือรายปี ปฏิทิน และเอกสารอื่น ๆ ที่มีมูลค่าตั้งแต่ครึ่งเพนนีไปจนถึง 10 ปอนด์ ชาวอาณานิคมประท้วงกฎหมายแสตมป์ อย่างรุนแรงกว่าปฏิกริยาทั้งหลายที่เคยมีมา เช่น การประท้วงไม่ซื้อสินค้าอังกฤษที่เรียกว่า บอยคอต (Boycott) พ่อค้าชาวอาณานิคมประกาศว่าจะไม่ส่งสินค้าอังกฤษเข้ามาขาย จนกว่าอังกฤษจะยกเลิกกฎหมายแสตมป์นี้ การกระทำครั้งนี้ของชาวอาณานิคม ทำให้พ่อค้าและนักอุตสาหกรรมอังกฤษได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก จึงได้ร้องเรียนรัฐบาล อังกฤษให้ยกเลิกกฎหมายแสตมป์นี้ ในที่สุด ค.ศ. 1766 กฎหมายแสตมป์จึงถูกยกเลิก เพื่อไม่ให้เป็นการเสียศักดิ์ศรีมากนัก รัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายบอกกล่าว ค.ศ. 1766 (Declaration Act) ยืนยันสิทธิของรัฐบาลอังกฤษในการออกกฎหมายใช้บังคับ อาณานิคมได้ในทุกกรณี

1.4 กฎหมายทหาร ค.ศ. 1765

ใน ค.ศ. 1765 รัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายทหาร กำหนดว่า ชาวอาณานิคมจะต้องเป็นผู้จัดหาที่อยู่อาศัย เสบียงอาหาร และเชื้อเพลิง ให้แก่กองทหารของ อังกฤษที่ถูกส่งไปประจำการในอาณานิคม

1.5 กฎหมายทาว์นส์เชนท์ ค.ศ. 1767

ใน ค.ศ. 1767 รัฐมนตรีคลังคนใหม่ของอังกฤษ ชาร์ลส์ ทาว์นส์เชนท์ เสนอกฎหมายทาว์นส์เชนท์ กำหนดการเก็บภาษีสินค้าขาเข้าสินค้าจำพวก แก้ว กระดาษ หมึก สี และใบชา ที่ส่งเข้ามาในอาณานิคม โดยหวังว่าจะมีรายได้ 40,000 ปอนด์ต่อปี ชาวอาณานิคมรู้ว่าภาษีทาว์นส์เชนท์ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ฐานะทางเศรษฐกิจของ ชาวอาณานิคมถูกกระทบกระเทือน เงินที่ได้จากภาษีนี้ถูกใช้เป็นค่าใช้จ่ายของรัฐบาล อาณานิคมและค่าใช้จ่ายของศาลทหารเรืออาณานิคม (Admiralty Court) ที่ตั้งขึ้นมา

พิจารณาคติลัทธิลอบนำสินค้าเข้ามาในอาณานิคมโดยไม่เก็บภาษี ชาวอาณานิคมเริ่มประท้วงอังกฤษด้วยการไม่ซื้อสินค้าของอังกฤษ (Boycott) ทำให้ปริมาณสินค้านำเข้าอังกฤษเข้าอาณานิคมลดน้อยลงมาก ใน ค.ศ. 1769 การค้าของอังกฤษกับอเมริกาตกลงถึง 7 แสนปอนด์ โดยที่รายได้จากภาษีแบบใหม่นี้เก็บได้เพียง 3,500 ปอนด์เท่านั้น ทำให้เกิดความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจในวงการผลิตของอังกฤษ และเมื่อได้รับการร้องทุกข์จากพ่อค้าชาวอังกฤษ รัฐบาลอังกฤษยอมยกเลิกกฎหมายทาวนส์เชนท์ ใน ค.ศ. 1770 คงเหลือไว้แต่ภาษีใบชาที่อาณานิคมสั่งเข้า เพื่อเป็นการรักษาหน้าของอังกฤษมากกว่าเพื่อจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจ โดยกำหนดว่ายังคงเก็บภาษี 3 เพนนีต่อชา 1 ปอนด์ ถ้าพ่อค้าอาณานิคมสั่งซื้อชาโดยตรงจากอังกฤษ ทำให้ชาในอาณานิคมมีราคาถูกกว่าชาที่ซื้อในอังกฤษ หลังจากรัฐบาลอังกฤษยกเลิกกฎหมายทาวนส์เชนท์แล้ว การค้าระหว่างอาณานิคมกับอังกฤษก็เข้าสู่ภาวะปกติ สินค้าขาเข้าอเมริกาเพิ่มจาก 1,604,000 ปอนด์ เป็น 4,200,000 ปอนด์ ใน ค.ศ. 1771

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาสมัยสงครามประกาศเอกราชในเรื่อง การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และแนวความคิด

2. เหตุการณ์ดึงเครียดอันนำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพ

ความบาดหมางไม่พอใจของชาวอาณานิคมที่มีต่ออังกฤษเพิ่มมากขึ้นหลังจาก ค.ศ. 1763 เป็นต้นมา มีหลายเหตุการณ์ที่นำความตึงเครียดมาสู่ความสัมพันธ์ระหว่างอาณานิคมและประเทศแม่อังกฤษ ได้แก่

2.1 การสังหารหมู่ที่เมืองบอสตัน

เหตุการณ์นองเลือดที่เมืองบอสตันเกิดขึ้นในวันที่ 5 มีนาคม ค.ศ. 1770 เมื่อชาวบอสตันปะทะกับกองทหารอังกฤษที่ประจำเมืองบอสตัน บริเวณด่านศุลกากร (Custom House) ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของอังกฤษ ชาวเมืองบอสตันเสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บหลายคน เป็นเหตุให้ชาวเมืองบอสตันยิ่งเพิ่มความเกลียดชังอังกฤษ และหาโอกาสขัดขวางทำลายกิจการต่าง ๆ ของอังกฤษเสมอ

ผลของการปะทะกันครั้งนี้ ทำให้แซมมวล อัดัมส์ (Samuel Adams) และพวกรักชาติคนอื่น ๆ (patriots) ถือเอาเหตุการณ์นี้เป็นการโฆษณาชวนเชื่อให้ชาวอาณานิคมเกิดความสามัคคีและชาตินิยม เพื่อเรียกร้องให้อังกฤษถอนทหารออกจากเมืองบอสตัน ในที่สุด อังกฤษต้องถอนทหารออกจากเมืองบอสตันไปประจำการที่เกาะหน้าเมืองบอสตันแทน มีผลทำให้ชาวเมืองบอสตันและชาวอาณานิคมเมืองอื่น ๆ ชื่นชมผลงานของชาวเมืองบอสตันในครั้งนี้

2.2 เหตุการณ์เรือแกสเป ค.ศ. 1772

เรือตรวจการอังกฤษชื่อแกสเป (Gaspee) จอดเทียบท่าเมืองโพรวิเดนซ์ (Providence) มลรัฐโรดไอแลนด์ ถูกชาวอาณานิคมเผาทำลายเรือ มีผลให้รัฐบาลอังกฤษโกรธแค้นมาก ได้จับกุมและส่งตัวผู้กระทำผิดไปขึ้นศาลที่ประเทศอังกฤษ ชาวอาณานิคมเรียกประชุมผู้แทนชาวอาณานิคม 13 แห่ง จัดตั้งคณะกรรมการสื่อสาร (Committee of Correspondence) เพื่อส่งข่าวสารการเคลื่อนไหวของเจ้าหน้าที่อังกฤษ และรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ชาวอาณานิคมทั้ง 13 แห่งได้ทราบ คณะกรรมการเหล่านี้ ได้แก่ แซมมวล อัดัมส์ (Samuel Adams) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) และ แพทริค เฮนรี่ (Patrick Henry) เป็นต้น นับได้ว่าเป็นรากฐานสำคัญสำหรับการต่อสู้เพื่อเอกราชในเวลาต่อมา

2.3 เหตุการณ์ที่เรียกว่า “การเลี้ยงน้ำชาที่เมืองบอสตัน”

บริษัทอีสต์อินเดีย (East India Company) เป็นบริษัทผูกขาดตัดตอนการค้าของอังกฤษในตะวันออก คือ ทวีปเอเชีย มีสต็อกใบชาที่ขายไม่ออกถึง 17 ล้านปอนด์ มีผลทำให้บริษัททำท่าจะล้มละลาย รัฐบาลอังกฤษจึงต้องเข้ามาช่วยเหลือ โดยออกกฎหมายใบชา ค.ศ. 1773 (Tea Act of 1773) อนุญาตให้บริษัทขายใบชาค้าสต็อกให้แก่อาณานิคมโดยตรงไม่ต้องนำชาเข้ามาขายในประเทศอังกฤษเสียก่อนดังได้เคยปฏิบัติกันมา นอกจากนี้ยังยกเว้นไม่เก็บภาษีขาเข้าใบชาจำนวน 17 ล้านปอนด์นี้ด้วย ความจริงแล้วชาวอาณานิคมได้ประโยชน์จาก กฎหมายใบชานี้มาก คือ ชี้อาณาได้ถูกเพราะบริษัทขายชาให้แก่อาณานิคมโดยตรง กำจัดช่องทางการทำกำไรออกไปถึง 4 ช่องทาง คือ กำไรที่บริษัทควรจะได้ กำไรที่พ่อค้าคนกลางอังกฤษควรได้ กำไรสำหรับพ่อค้าส่งชาวอเมริกันและกำไรของพ่อค้าขายปลีกอเมริกัน ทั้ง ๆ ที่ชาวอาณานิคมได้ประโยชน์ แต่ชาวอาณานิคมเห็นว่าการให้อภิสิทธิ์แก่บริษัทอีสต์อินเดียในเรื่องใบชาครั้งนี้อาจจะทำ

ให้บริษัทได้ใจและเรียกร้องสิทธิผูกขาดตัดตอนสินค้าตะวันออกประเภทอื่น ๆ จากรัฐบาลอังกฤษอีก ดังนั้นชาวอาณานิคมจึงพร้อมใจกันโจมตีกฎหมายใบชากันอย่างอึงคึง ในการแข็งข้อครั้งนี้ พ่อค้าชาวอาณานิคมมี จอห์น แฮนค็อก (John Hancock) เป็นผู้นำ ยุ้งให้ชาวอาณานิคมเป็นปฏิปักษ์ต่อนโยบายขายใบชา เมื่อเรือบรรทุกใบชามาถึงเมืองท่าต่าง ๆ ของอาณานิคม คณะกรรมการท่าเรือที่เป็นชาวอเมริกันกลับแก้งต่าง ๆ นานา เช่น ทำลายใบชาบ้าง ชักฆวางไม่ให้ขนส่งสินค้าใบชาขึ้นบกที่เมืองบอสตันในอาณานิคมแมสซาชูเซตต์ ชาวเมืองบอสตันกลุ่มหนึ่งปลอมตัวเป็นอินเดียแดงเข้าปล้นเรือบรรทุกใบชาที่จอดอยู่ที่เมืองท่าบอสตัน แล้วขนใบชาจำนวน 342 ทิป โยนทิ้งทะเล เหตุการณ์ครั้งนี้มีชื่อเรียกว่า “การเลี้ยงน้ำชาบอสตัน” (Boston Tea Party) ค.ศ. 1773 เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษโกรธแค้นมาก ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทรัฐบาลอังกฤษ ดังนั้นรัฐบาลอังกฤษจึงได้ออกกฎหมายไม่อดทนแล้ว (Intolerable Act) หรือกฎหมายบังคับ (Coercive Act) ค.ศ. 1774 มีใจความสำคัญดังนี้ คือ

1. ประกาศปิดเมืองท่าบอสตันจนกว่าจะได้มีการชดใช้ค่าเสียหายใบชาที่ถูกโยนทิ้งทะเลไป
2. จัดการจับกุมตัวบุคคลที่ก่อเหตุการณ์ แล้วนำขึ้นศาลประเทศอังกฤษ
3. เริ่มใช้กฎหมายทหาร (Quartering Act) อีกครั้งหนึ่งสำหรับอาณานิคมแมสซาชูเซตต์
4. เปลี่ยนแปลงข้อความในกฎบัตรของอาณานิคมแมสซาชูเซตต์ให้เข้มงวดขึ้น โดยกำหนดให้ข้าหลวงแมสซาชูเซตต์ได้รับแต่งตั้งโดยตรงจากรัฐบาลอังกฤษ เพิ่มอำนาจให้แก่เจ้าหน้าที่อังกฤษประจำแมสซาชูเซตต์ การประชุมของชาวเมืองจะต้องได้รับอนุญาตจากข้าหลวงอังกฤษก่อน

2.4 การประชุมสภาแห่งทวีป

ชาวอาณานิคมพร้อมที่จะทำสงครามประกาศอิสรภาพแล้ว จึงถือเป็นโอกาสอันดีว่า การกระทำรุนแรงของอังกฤษครั้งนี้เป็นการตัดสัมพันธ์ไมตรีอันดีต่อกัน ชาวอาณานิคมต่อสู้กับอังกฤษด้วยการริเริ่มของ คณะกรรมการสื่อสาร ได้จัดประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 1 (The First Continental Congress) จำนวน 56 คน มาประชุมกันที่เมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) มลรัฐเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) ที่ประชุมตกลงรับ

หลักการเป็นเอกฉันท์ เริ่มหยุดการส่งสินค้าอังกฤษเข้ามาในอาณานิคมทุกชนิดหลังจากวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1774

ในขณะที่อังกฤษและอาณานิคมเริ่มตระเตรียมกำลังเพื่อทำสงครามกัน ลอร์ด นอร์ท (Lord North) สมาชิกรัฐสภาอังกฤษพยายามเสนอให้อังกฤษปรองดองกับอาณานิคมแต่ไม่เป็นผล ดังนั้นสงครามจึงเกิดขึ้นในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1775 เริ่มด้วยกองทหารอังกฤษในอาณานิคมได้ยกกำลังไปทำลายคลังอาวุธของชาวอาณานิคมที่เมืองเล็กซิงตัน (Lexington) และเมืองคอนคอร์ด (Concord) มลรัฐแมสซาชูเซตต์ จากเหตุการณ์ครั้งนี้มีผลทำให้ชาวอาณานิคมทั้งหมดไม่ใช้เฉพาะชาวเมืองแมสซาชูเซตต์ โกรธแค้นอังกฤษมาก ดังนั้นในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1775 ตัวแทนชาวอาณานิคมทั้ง 13 แห่ง ได้มาประชุมพร้อมเพรียงกันอีกครั้งหนึ่งที่เมืองฟิลาเดลเฟีย เรียกว่าการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 2 (The Second Continental Congress) เห็นพ้องกันในเรื่องความไม่พอใจการปกครองแบบกดขี่ของรัฐบาลอังกฤษ และได้ส่งฎีกาสันติภาพไปยังพระเจ้าจอร์จที่ 3 (King George III) แห่งอังกฤษ แต่ไม่ได้ผล ดังนั้น ชาวอาณานิคมจึงได้ตกลงใจจัดตั้งกองกำลังที่เรียกว่า กองทัพแห่งทวีป (The Continental Army) โดยมี ยอร์ช วอชิงตัน (George Washington) เป็นผู้บังคับบัญชาทำสงครามประกาศอิสรภาพกับอังกฤษ

2.5 พื้นฐานของการปฏิวัติเพื่อเอกราช

ระเบียบกฎหมายทางพาณิชย์ได้นำมาใช้กับการขนส่ง การค้า การอุตสาหกรรมและกระแสเงินหมุนเวียน ตลอดจนปัญหาดินแดนภาคตะวันตก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้ให้ภาพที่สมบูรณ์เกี่ยวกับสาเหตุทางเศรษฐกิจและสังคมที่นำไปสู่การปฏิวัติ แต่เดิมมานักประวัติศาสตร์มักจะย่ำว่าเป็นเรื่องของสงครามการเก็บภาษีหรือ “การเก็บภาษีโดยไม่มีตัวแทนชาวอเมริกัน” (no taxation without representation) แต่ขณะนี้ทุกคนทราบดีว่าเป็นการเน้นหรือพูดเกินความจริงมากไปในความรู้สึกทางการเมืองตลอดมา มีการเก็บภาษีโดยไม่มีตัวแทนชาวอาณานิคมในรัฐสภาอังกฤษตั้งแต่เริ่มต้นอาณานิคม นอกจากนี้ การเก็บภาษีใหม่ที่จัดทำขึ้นหลัง ค.ศ. 1763 ก็ถูกยกเลิกโดยเร็ว ยกเว้นการเก็บภาษีเล็กน้อยเกี่ยวกับชา เมื่อชาวอาณานิคมต่อต้านอย่างแข็งขัน อย่างไรก็ตามโดยปราศจากข้อสงสัยที่ว่า การเสียภาษียมีส่วนสำคัญในการแตกหักขั้นสุดท้ายกับอังกฤษ คาเรนเดอร์ (Callender) ได้แสดงทัศนะของชาวอเมริกันเกี่ยวกับการเสียภาษีตั้งนี้คือ

ตามความเป็นจริงแล้ว สถานการณ์ทางสังคมในอาณานิคมอยู่ในฐานะที่ยอมรับการเสียภาษี ยกเว้นวัตถุประสงค์บางอย่างที่ไม่ได้รับการสนับสนุนในเรื่องความไม่เป็นระเบียบของสังคมอาณานิคม เป็นการยากที่จะทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายของรัฐบาลส่วนใหญ่ที่ได้จากการเสียภาษีกับผลประโยชน์ และสวัสดิการของอาณานิคม การเสียภาษีเป็นภาระหนักและได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นโดยเฉพาะหลังจากฝรั่งเศสถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินใหญ่อเมริกาแล้วความริรอลังเลใจที่จะเสียภาษีเกิดขึ้นทุกแห่งทุกอาณานิคม เรื่องการเก็บภาษีเป็นคุณลักษณะสำคัญของประชาชนอเมริกา ต่อมาถึงแม้ว่าจะจะเป็นอิสระจากอังกฤษแล้วก็ตาม... อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ตระหนักถึงปัญหาสำคัญในการแก้ปัญหาการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ มีการต่อต้านการจัดตั้งระบบรายได้ไม่ว่าจะเป็นการหาเงินของรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลของมลรัฐประชาชนไม่พอใจที่จะแบกภาระการเสียภาษี อันเป็นสาเหตุให้รัฐ 9 รัฐจาก 13 รัฐปฏิเสธที่จะจ่ายหนี้สาธารณะในต้น ค.ศ. 1840 และประชาชนมีความหวาดกลัวว่าการเสียภาษีจะเป็นการสนับสนุนรัฐบาลในระหว่างสงครามกลางเมือง¹

ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่น่ามาสู่การแยกตัวออกของอาณานิคมอเมริกา คือ การที่เศรษฐกิจอยู่ในภาวะตกต่ำ (The period of depression or "hard times") เป็นสมัยแห่งความลำบากที่เกิดขึ้นก่อนสงครามปฏิวัติเพื่อเอกราช เป็นภาวะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเนื่องจากสงครามฝรั่งเศสและอินเดียแดง และอีกส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากกฎหมายและระเบียบทางการค้าและการเงินระหว่าง ค.ศ. 1763-1765 ซึ่งมีผลให้เกิดความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจ

¹ G.S. Callender Selection from The Economic History of The United States 1765-1860, p. 123. Quoted by permission of the publishers , Ginn and Company.

ปัจจัยประการต่อมา คือ อังกฤษอยู่ในสภาวะการปฏิวัติอุตสาหกรรมและการปฏิวัติทางเกษตรกรรมซึ่งไม่มีความแน่นอนทางเศรษฐกิจ การใช้ระบบโรงงานเป็นครั้งแรก และระบบทุนนิยม อุตสาหกรรมเป็นจุดเริ่มต้นของความปั่นป่วน สภาพเช่นนี้เกิดขึ้นหลายปีจึงเป็นสิ่งธรรมดาที่เศรษฐกิจตกต่ำติดต่อกันด้วยความเสียหายทางพืชผลที่เกิดขึ้นในอังกฤษระหว่าง ค.ศ. 1765 และ ค.ศ. 1774 ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนถึงอาณานิคมอเมริกา เนื่องจากการลดอำนาจการซื้อในอังกฤษประกอบด้วยการใช้ระบบพาณิชย์นิยมที่ทำลายชนชั้นพ่อค้าในอาณานิคมนิวอิงแลนด์และอาณานิคมภาคกลาง ซึ่งการค้าเป็นลักษณะสำคัญของอาณานิคม การนำกฎหมายน้ำตาลมาใช้ใหม่เป็นการทำลายความมั่งคั่งของพ่อค้าและผู้ขนส่งภาคใต้ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยตรงเช่นภาคเหนือ แต่ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการค้าไม่เป็นปกติของภาคเหนือ

เศรษฐกิจตกต่ำไม่ได้มีผลต่อพ่อค้าเพียงกลุ่มเดียว แต่ชาวนาก็ได้รับความกระทบกระเทือนเช่นกัน ชาวไร่ยาสูบค้นพบว่า วิธีการเพาะปลูกไม่ถูกต้องซึ่งใช้กันมาเป็นเวลาหลายปี ได้ทำลายดินและทำให้เกิดพืชผลคุณภาพต่ำใน ค.ศ. 1758 การขนส่งยาสูบเป็นสินค้าออกก็ลดจำนวนลงอย่างมาก สินค้าออกของอาณานิคมจำพวกเหล็กซึ่งมีจำนวนสูงสุดใน ค.ศ. 1776 ต่อมาก็ลดน้อยลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแก่สินค้าอื่น ๆ ด้วย การค้าที่ไม่แน่นอนและเศรษฐกิจตกต่ำเกิดขึ้นทั้งในอังกฤษและอเมริกาเป็นผลมาจากการกระทำของอังกฤษ 3 ประการ คือ กฎหมายเทวาร์เซนท์ที่เก็บจากภาษีสินค้าจำเป็นสำหรับชีวิต การปิดเมืองท่าบอสตัน และการปิดชายฝั่งใหญ่ (The Grand Banks) ไม่ให้ชาวประมงนิวอิงแลนด์เข้าไปจับปลา ทั้งหมดเหล่านี้เป็นความผิดพลาดของอังกฤษ อันเป็นสาเหตุให้ชาวอาณานิคมคิดการจะปฏิวัติ

ในการปฏิวัติเพื่อเอกราชอเมริกา เจ้าของไร่และผู้รักรวยภาคใต้และพ่อค้าผู้มั่งคั่งภาคเหนือจะสนับสนุนการปฏิวัติ แต่การปฏิวัติอเมริกาคงมีการต่อสู้ที่แบ่งชนชั้นและแบ่งภาคกัน ผู้ตั้งถิ่นฐานตามชายแดนไม่พอใจวิธีการทางตุลาการที่ไม่ยุติธรรมเนื่องจากกลุ่มตุลาการก็คือ พวกขุนนางของชุมชนเก่าและเป็นกลุ่มคนที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ การปฏิวัติครั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นการต่อสู้ระหว่างพวกชายแดนตะวันตกกับพวกทอริตะวันออก ในบริเวณชายแดนและชายฝั่งมหาสมุทรมีการต่อต้านของกลุ่มชนชั้นกลางระดับต่ำและคนยากจน ในเรื่องสิทธิการเลือกตั้งและกฎหมายที่ดินที่เอื้ออำนวยต่อชนชั้น

สูงและนักเก็งกำไรที่ดินผู้ร่ำรวย พวกคนเหล่านี้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะขจัดอำนาจและสิทธิพิเศษของขุนนางท้องถิ่นและอำนาจของรัฐบาลอังกฤษ ดังเช่น นักประวัติศาสตร์ คาร์ล เบคเคอร์ (Carl Becker) กล่าวว่า “การปฏิวัติเพื่อเอกราชเกิดขึ้นไม่ใช่เพื่อแก้ปัญหาการปกครองตนเองแต่เพียงปัจจัยเดียว แต่เป็นปัญหาว่าใครจะปกครองด้วย”¹

ชาวอังกฤษรุ่นแรกที่มาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาจนถึงสมัยนี้เป็นเวลาประมาณ 150 ปี ทวีปอเมริกาห่างจากแผ่นดินแม่คือประเทศอังกฤษประมาณ 300 ไมล์ ที่กั้นด้วยมหาสมุทรแอตแลนติกและการเดินทางกินเวลานับอาทิตย์ ๆ ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ความจงรักภักดีหลังจากคณอพยพรุ่นแรกแล้ว ย่อมจะลดน้อยลงเป็นลำดับ มีประชากรประมาณ 1 ใน 4 ที่ไม่ได้มาจากอังกฤษ แต่เป็นพวกฮอลแลนด์ เยอรมัน สวีเดน และไอร์แลนด์ ซึ่งต่างก็เป็นศัตรูกับประเทศอังกฤษ แม้แต่อาณานิคมนิวอิงแลนด์ ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่มีเชื้อสายชาวอังกฤษ นักประวัติศาสตร์ร่วมสมัยกล่าวว่า “คนจำนวนมาก รู้เรื่องราวของประเทศแม่เพียงเล็กน้อย เคยรู้แต่ว่าเป็นอาณาจักรที่อยู่ห่างไกลผู้ปกครองประเทศแม่ในระยะ 100 ปีที่ผ่านมาเป็นผู้ประหารชีวิตและขับไล่บรรพบุรุษของพวกนิวอิงแลนด์มาอยู่ในดินแดนเต็มไปด้วยป่าของอเมริกา”²

ด้วยปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ พวกชอบชีวิตอิสระและหัวรุนแรงชาวอเมริกันต้องการจะพัฒนาตนเองในเรื่องการช่วยเหลือตนเอง และพยายามลดความช่วยเหลือที่ได้รับจากอังกฤษโดยเฉพาะหลังสงครามฝรั่งเศสและอินเดียแดง ซึ่งทำให้ความผูกพันระหว่างอาณานิคมและประเทศแม่ค่อย ๆ ลดน้อยลงและเป็นการเติบโตของสังคมที่เป็นอิสระเสรีมากขึ้น ผู้ตั้งถิ่นฐานในอเมริกาจะต้องทำงานเพื่อสร้างตนเองโดยได้รับความช่วยเหลือหรือเกี่ยวข้องกับภายนอกเพียงเล็กน้อย จนถึงสมัยปฏิวัติเพื่อเอกราช คนเหล่านี้มีความรู้สึกว่าเป็นความชอบธรรมในการจะดำเนินชีวิตเพื่อสร้างคนต่อไป และไม่ต้องการจะเปลี่ยนสภาพเช่นนี้ของตัวเอง

ปัจจัยแห่งความขัดแย้งที่จะนำไปสู่สงครามปฏิวัติเพื่อเอกราชด้วยการวิเคราะห์ทฤษฎีเก่าคือ การปฏิวัติเกิดขึ้นเพราะอังกฤษต้องการเพิ่มอำนาจที่ดินสูญเสีย

¹ Carl Becker, *American Historical Review*, Vol. XXIX, No.1, p. 345.

² David Ramsey, *History of The American Revolution*, I, pp. 43-4.

ไปกลับคืนมา และขณะเดียวกันเป็นการใช้ลัทธิของอังกฤษในการเก็บภาษีอาณานิคม โดยไม่จำเป็นต้องมีตัวแทนของชาวอาณานิคม หลุยส์ เฮกเคอร์ (Louis Hecker) กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่สุดของการปฏิวัติคือ ระเบียบข้อบังคับตามระบบพาณิชย์นิยม ซึ่งรัฐบาลอังกฤษได้นำมาใช้ในอาณานิคมอเมริกา นโยบายอังกฤษในเรื่องนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอเมริกันเล็กน้อยในศตวรรษที่ 17 แต่ต่อมาในศตวรรษที่ 18 ความไม่พอใจก็เพิ่มมากขึ้นเพราะเป็นการขัดขวางต่อผลประโยชน์ของอาณานิคมบนพื้นแผ่นดินใหญ่อย่างเห็นได้ชัด

เมื่อมองปัญหาปฏิวัติให้ลึกซึ่งลงไปอีกก็จะเห็นด้วยกับ ชาร์ลส เบรียด (Charles Beard) ที่ว่า

เมื่อพิจารณาสถานการณ์อังกฤษและฐานะของเมืองต่าง ๆ ที่มีมากกว่า 100 ปีแล้ว ก็ย่อมจะเกิดความขัดแย้งระหว่างเมืองหลวง เมืองชุมชนกับเมืองเล็ก ๆ แนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิวัติอเมริกาเกิดขึ้นเนื่องจากความต้อติงของอังกฤษและคณะรัฐมนตรี ก่อนสมัยพระเจ้าจอร์จที่ 3 และก่อนที่นายกรัฐมนตรีกรีนวิลล์ (Greenville) จะมีอำนาจในรัฐบาลอังกฤษ ชาวอเมริกันหลายพันคนก็มีข้อขัดแย้งกับระบบจักรวรรดินิยมของอังกฤษในอเมริกา และต่อมาในกลางศตวรรษที่ 18 บุคคลผู้เห็นการณ์ไกล เช่น เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin) ค้นพบว่า ความขัดแย้งเป็นสิ่งจำเป็น¹

นับได้ว่าการพัฒนาทางด้านจิตวิทยาที่ต้องการความเป็นเอกราชของคนอเมริกาเกิดขึ้นนานแล้ว ดังเช่นในภายหลัง จอห์น อัดัมส์ (John Adams) กล่าวย้าว่า “การปฏิวัติเกิดขึ้นก่อนที่จะเกิดสงคราม อิศรภาพเป็นสิ่งที่อยู่ในชีวิตและจิตใจของคนอเมริกันเป็นเวลานานแล้ว”²

อาณานิคมทั้ง 13 รัฐของอเมริกาได้มีการพัฒนาเศรษฐกิจให้สมบูรณ์ตั้งแต่ ค.ศ. 1760 และได้คัดค้านนโยบายอังกฤษที่จะทำให้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของ

¹ C. and M. Beard, *Rise and American Civilization*, I, p.201.

² *Work*, X, p. 282.

อาณานิคมตกต่ำลง การควบคุมและบริหารของรัฐบาลอังกฤษไม่เหมาะแก่สภาพเศรษฐกิจของอาณานิคมอเมริกัน รัฐบุรุษอังกฤษประสบความสำเร็จที่จะดำเนินนโยบายให้ความเท่าเทียมกันทางด้านเศรษฐกิจแก่อาณานิคม

ชาวอาณานิคมไม่ได้ปฏิวัติเพราะเนื่องจากการถูกกดขี่ข่มเหงหรือความยากจน เพราะอาณานิคมเกือบทั้งหมดมีสภาพดีกว่ามวลชนทั้งปวงในอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามข้อจำกัดของอังกฤษทำให้ชาวอาณานิคมมองดูว่าเป็นการคุกคามต่ออนาคตการขยายตัวและความมั่งคั่งของเศรษฐกิจอาณานิคม ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญมั่งคั่งของอาณานิคมนิวอิงแลนด์และอาณานิคมภาคกลางส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการค้าและการติดต่อธุรกิจกับดินแดนส่วนอื่น ๆ นอกเหนือจากจักรวรรดิอังกฤษ

เสรีภาพทางเศรษฐกิจอเมริกาที่ชาวอาณานิคมได้รับก่อน ค.ศ. 1760 ส่วนหนึ่งมาจากการเติบโตของความรู้สึกรักชาติในอเมริกา ลักษณะใหม่ของชาวอาณานิคมที่อพยพไปสู่ตะวันตก เป็นผู้บุกเบิกชายแดนมีความรู้สึกห่างไกลจากความผูกพัน หรืออยู่ใต้การควบคุมของประเทศแม่ ประกอบกับความต้องการของผู้บุกเบิกชายแดนที่ต้องปกครองตนเอง เลี้ยงตัวเองได้จากเศรษฐกิจเป็นแรงกระตุ้นสำคัญ ในที่สุด ชาวอาณานิคมต้องการปฏิวัติเพื่อเอกราชจากระบบจักรวรรดินิยมอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องการทำสงครามประกาศอิสรภาพ คำประกาศอิสรภาพของชาวอาณานิคมในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 สาเหตุและผลที่ทำให้ชาวอาณานิคมได้รับชัยชนะในสงครามครั้งนี้

สรุป

เศรษฐกิจเป็นปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดสงครามประกาศอิสรภาพ ซึ่งได้ยืดเยื้อเป็นเวลานานมากกว่า 6 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1775-1781 ในระหว่างการสู้รบวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 ชาวอาณานิคมได้ยอมรับคำประกาศอิสรภาพ (The Declaration of Independence) ที่ร่างโดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) และถือเอาวันที่ 4 กรกฎาคม ของทุกปีเป็นวันชาติ (The Independence Day) ของประเทศสหรัฐอเมริกา

การประเมินผลหลังการเรียน

1. จงอธิบายความหมายและความสำคัญของคำต่อไปนี้มาให้เข้าใจ
 - 1.1 The Proclamation Act of 1763
 - 1.2 The Sugar Act of 1764
 - 1.3 The Boston Tea Party of 1773
 - 1.4 The Continental Congress
 - 1.5 George Washington
 - 1.6 Thomas Jefferson
 - 1.7 Charles Townshend
 - 1.8 Navigation Act
2. จงอธิบายสาเหตุทางเศรษฐกิจที่นำไปสู่สงครามประกาศอิสรภาพ